

Sygn. akt XI W 2637/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk, Karolina Szczęśna

w obecności oskarżyciela publicznego E. W.

po rozpoznaniu w dniach: 23 sierpnia 2016 roku, 6 października 2016 roku, 7 listopada 2016 roku w W.

sprawy **A. B.**

syna T. i H.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 marca 2016 r. ok. godziny 20:45 na ul. (...) w W. wykonując usługę przewozową pojazdem marki R. o numerze rej. (...) oznaczonym (...) nie posiadał tabliczki znamionowej (identyfikator ze zdjęciem),

tj. za wykroczenie z art. 54 KW w związku z 20 załącznik nr 1 Uchwała nr LXXXV/2185/2014 Rady m.st. W. z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami osobowymi,

I. obwinionego **A. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 54 kw w zw. z § 1 pkt 1 Uchwały Nr LXXXV/2184/2014 Rady Miasta Stołecznego (...) z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek i w zw. z § 7 załącznika do w/w Uchwały oraz § 1 pkt 2 Zarządzenia Prezydenta (...) Nr 6537/2014 z dnia 1 września 2014 roku w sprawie określenia wzoru tabliczki informacyjnej opatrzonej hologramem i identyfikatora taksówki opatrzonego hologramem wraz z załącznikiem nr 2 do w/w Zarządzenia i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 54 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2637/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 11 marca 2016 r. funkcjonariusze Straży Miejskiej: M. L. i M. C. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym w dzielnicy Ś. w W.. Około godz. 21:00 podjęli interwencję na ulicy (...) na wysokości posesji numer (...) wskutek zgłoszenia o nieprawidłowo zaparkowanych taksówkach. Na miejscu znajdowało się kilka taksówek, z których większość odjechała i pozostał tylko jeden pojazd taxi o numerze rej. (...) z (...), którego kierowcą był A. B..

Funkcjonariusze podjęli wobec w/w osoby kontrolę, podczas, której ujawniono, iż kierowca posiadał nieważny identyfikator ze zdjęciem. Powyższe uchybienie w oznakowaniu taksówki stanowiło w ocenie strażników miejskich wykroczenie z art. 54 kw w związku z § 20 załącznika nr 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady (...) W. z dn. 3.07.2014 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami osobowymi na terenie (...) W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 43v), zeznań świadka M. L. (k. 43v), zeznań świadka M. C. (zapis audiowizualny z przebiegu rozprawy w dn. 7 listopada 2016 r. 00:05:44 – 00:11:39, k. 57v), notatki urzędowej (k. 1-1v), pisma obwinionego (k. 2), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 24-28), zdjęcia identyfikatora kierowcy (k. 30), kopii protokołu kontroli wraz z dopiskami obwinionego (k. 31), ostrzeżenia Prezydenta (...) W. (k. 33), pisma (...) (...) W. (k. 53-54).

Obwiniony w toku postępowania przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśniał, że podstawa zarzucanego mu czynu jest oparta na fałszywej podstawie prawnej. Tą podstawą miał być powołany § 20 załącznika Uchwały Rady Miasta Stołecznego W., który ma zdaniem obwinionego błędną podstawę prawną, gdyż podstawą w/w przepisu jest art. 15 pkt 5 ustawy Prawo Przewozowe, a powinien być art. 15 pkt 7 w/w ustawy. Jednak, według obwinionego art. 15 pkt 7 w/w ustawy nie może stanowić podstawy prawnej, gdyż jest aktem jednorazowym, skonsumowanym już od dawna przez miasto prawnie. Dlatego obwiniony identyfikuje się identyfikatorem powstałym w tamtym okresie i zdaniem obwinionego jest to jedyny prawnie dopuszczalny identyfikator. Dodatkowo, obwiniony wskazał, że w tej chwili posługuje się starym oraz nowym identyfikatorem i oba są uznawane przez Policję. W trakcie kontroli w dniu 11 marca 2016 r. obwiniony posługiwał się identyfikatorem bezterminowym.

Sąd zważył co następuje:

Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w tej części, w której znajdują one potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Nie ulega wątpliwości, że w dniu 11 marca 2016 roku obwiniony, będąc kierującym pojazdem typu taksówka marki R. o numerze rejestracyjnym (...), znajdował się w rejonie ul. (...) na wysokości posesji numer (...). Nie ulega również wątpliwości, że wobec obwinionego Straż Miejska podjęła interwencję z uwagi na nieprawidłowe zaparkowanie pojazdu. Fakt ten potwierdził obwiniony, jak i świadkowie M. L. i M. C., których zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Sąd uznał natomiast za niewiarygodne wyjaśnienia obwinionego dotyczące braku obowiązku posiadania przez niego aktualnego identyfikatora kierowcy taksówki. Składane przez niego wyjaśnienia w tej kwestii należy uznać za przyjętą linię obrony mającą na celu umniejszenie stopnia jego winy. Obowiązek posiadania ważnego identyfikatora kierowcy wynika z § 1 pkt 1 Uchwały nr LXXXV/2184/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek (Dz. Urz. Woj. (...) z 2014 r. poz. 6872). Upoważnienie ustawowe do wydania w/w przepisów porządkowych znajduje się w art. 15 ust. 7 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 915), który wskazuje, iż Rada gminy (miasta stołecznego W.) może wprowadzić obowiązek stosowania dodatkowych oznaczeń i dodatkowego wyposażenia technicznego w odniesieniu do taksówek. Wbrew twierdzeniom obwinionego, art. 15 ust. 7 w/w ustawy nie ogranicza możliwości wprowadzania nowych przepisów przez Radę gminy (miasta stołecznego W.), jedynie do jednokrotnego ich wydania. Przepis ten, co oczywiste, daje Radzie gminy (miasta stołecznego W.) upoważnienie do określania dodatkowych oznaczeń i dodatkowego wyposażenia technicznego w odniesieniu do taksówek w każdym czasie i zmiany wydanych w tym zakresie przepisów porządkowych, jeżeli Rada uzna to za uzasadnione i konieczne. Tak właśnie stało się gdy podjęto Uchwałę nr LXXXV/2184/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 lipca 2014 roku i w § 3 wskazano, iż traci moc Uchwała nr XXXIX /2199/2008 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 28 sierpnia 2008 roku w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek osobowych, z późniejszymi zmianami. § 2 Uchwały nr LXXXV/2184/2014 stanowi, że przedsiębiorcy wykonujący transport drogowy taksówką w dniu wejścia w/w uchwały, obowiązani byli do zmiany posiadanych oznaczeń, które nie spełniały wymagań określony w tej Uchwale, nie później niż w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały. W trakcie kontroli przeprowadzonej wobec obwinionego w dniu 11 marca 2016 roku, obwiniony obowiązany był do stosowania oznaczeń określonych Uchwałą nr LXXXV/2184/2014 w tym także identyfikatora kierowcy taksówki, o odpowiedniej treści i

formie. Poprzednio wydany obwinionemu identyfikator kierowcy taksówki stracił ważność z upływem 6 miesięcy od dnia wejścia w życie Uchwały nr LXXXV/2184/2014 czyli z dniem 30 stycznia 2015 r. Powyższe potwierdza również treść ostrzeżenia udzielonego obwinionemu przez Prezydenta (...) W. odnośnie stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie dodatkowego oznakowania taksówki, w tym wypadku posiadania nieważnego identyfikatora (k. 33).

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków: M. L. i M. C. – obcych dla obwinionego, nie karanych za składanie fałszywych zeznań, funkcjonariuszy Straży Miejskiej, którzy brali udział w rutynowych czynnościach służbowych podjętych w dniu 11 marca 2016 roku. W sposób bezstronny zrelacjonowali zastany wówczas stan rzeczy i wykonane czynności. Ich zeznania pokrywają się z pozostałym zgromadzonym w sprawie, wiarygodnym materiałem dowodowym. Ponadto są jasne i logiczne.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci dokumentów: notatki urzędowej (k. 1-1v), pisma obwinionego (k. 2), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 24-28), zdjęcia identyfikatora kierowcy (k. 30), kopii protokołu kontroli wraz z dopiskami obwinionego (k. 31), ostrzeżenia Prezydenta (...) W. (k. 33) danych z KRK (k. 40) oraz pisma Urzędu (...). W. (k. 53-54). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania wiarygodności tych dowodów. Strony w toku postępowania sądowego również nie podważały ich autentyczności i informacji w nich zawartych.

Sąd zmienił kwalifikację prawną czynu, nie wychodząc poza granice oskarżenia, poprzez jego zakwalifikowanie z art. 54 kw w zw. z § 1 pkt 1 Uchwały nr LXXXV/2184/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek w zw. z § 7 załącznika w/w Uchwały oraz § 1 pkt 2 Zarządzenia nr (...) Prezydenta Miasta Stołecznego W. z dnia 1 września 2014 r. w sprawie określenia wzoru tabliczki informacyjnej opatrzonej hologramem i identyfikatora taksówki opatrzonego hologramem wraz załącznikiem nr 2 do w/w Zarządzenia. O możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu Sąd uprzedził strony na rozprawie w dniu 7 listopada 2016r., zgodnie z treścią art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 81 kpw. Zmiana kwalifikacji prawnej w ocenie Sądu była potrzebna, bowiem przyjęta przez oskarżyciela kwalifikacja prawna czynu zarzucanego obwinionemu, nie była prawidłowa. § 20 Załącznika nr 1 do Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady (...) W. z dn. 3 lipca 2014 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami osobowymi na terenie (...) W. (Dz. Urz. Woj. (...) z 2014 poz. 6873), zawiera jedynie ogólne zobowiązanie kierowców taksówek do stosowania dodatkowych oznaczeń, określonych w odrębnej uchwale Rady (...) W.. Tą odrębną uchwałą, zawierającą normy porządkowe, do których odsyła art. 54 kw jest właśnie Uchwała nr LXXXV/2184/2014, określająca m. in. obowiązki w zakresie identyfikatora kierowcy taksówki.

Zgodnie z brzmieniem art. 54 kw kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym i zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany.

Przepis art. 54 kw ma na celu ochronę porządku i spokoju publicznego w zakresie nienaruszania przepisów porządkowych dotyczących zachowania się w miejscach publicznych. Wykroczenia tego dopuszcza się osoba, która swoim zachowaniem wykracza poza porządek prawny ustalony przez odpowiednie akty prawa miejscowego w zakresie w jakim regulują one kwestie związane z porządkiem publicznym obowiązującym w danej jednostce samorządu terytorialnego. Przepis ten ma charakter blankietowy i dla jego zastosowania konieczne jest odwołanie się do konkretnych, obowiązujących w miejscu i czasie popełnienia czynu, przepisów porządkowych.

Przepisy art. 15 ust. 4-7 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo Przewozowe zawierają delegacje dla uprawnionych organów do wydania przepisów porządkowych. Przepisy te ustala minister właściwy do spraw transportu w drodze rozporządzenia oraz organy jednostek samorządu terytorialnego. Korzystając z udzielonej delegacji, (...) (...) W., na podstawie art. 15 ust. 7 ww. ustawy podjęła w dniu 3 lipca 2014r. Uchwałę nr LXXXV/2184/2014 w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek. Zgodnie z § 1 ust. 1 tej Uchwały, wprowadzono obowiązek stosowania w odniesieniu do taksówek oznaczeń określonych w załączniku do uchwały. W załączniku do Uchwały, w § 7 określono treść opatrzonego specjalnym hologramem identyfikatora kierowcy taksówki. Według § 4 ww. Uchwały, jej wykonanie powierzono Prezydentowi (...) W., który w dniu 1 września 2014 r. wydał Zarządzenie nr 6537/2014 w sprawie określenia wzoru tabliczki informacyjnej opatrzonej hologramem i identyfikatora kierowcy taksówki opatrzonego hologramem, określające w załączniku nr 2 wzór identyfikatora taksówki opatrzonego hologramem.

Identyfikatory te, według ustalonego wzoru - jak Sąd rozumie - mają przyczynić się do zapewnienia bezpieczeństwa przejazdów wykonywanych taksówką, poprzez ujawnienie pasażerom danych kierowców przewożących ich tym środkiem transportu, mają też świadczyć o legalności działalności prowadzonej w tym zakresie.

W ocenie Sądu, wbrew temu co podnosi obwiniony, wprowadzenie jako przepisów porządkowych obowiązku stosowania tabliczki informacyjnej z hologramem oraz identyfikatorów mieści się w pojęciu dodatkowego oznaczenia taksówek, w rozumieniu art. 15 ust. 7 ustawy Prawo Przewozowe. Skoro działalność gospodarcza w zakresie transportu drogowego jest reglamentowana, to specyfika wykonywania tej profesji wymaga także ograniczeń wyrażających się w obowiązku stosowania jednolitych oznaczeń dla wszystkich kierowców taksówek na danym terenie. Obowiązek oznaczania pojazdu i posiadania identyfikatora został wprowadzony w interesie pasażerów, bowiem identyfikator kierowcy, jak i tabliczka zawierająca hologram, numer licencji i numer rejestracyjny pojazdu stanowią gwarancję jakości i legalności usługi przewozu. Ponadto, kierowcy taksówek (...) stanowią grupę uprzywilejowanych kierowców w ruchu drogowym ponieważ mogą poruszać się wydzielonymi dla komunikacji miejskiej pasami oraz Traktem Królewskim. Odnośnie więc twierdzeń obwinionego, że przepis art. 15 ust. 7 ustawy Prawo Przewozowe dotyczy przedmiotu czyli samochodu, nie zaś osoby kierowcy (podmiotu), zatem identyfikator nie stanowi oznaczenia pojazdu lecz osoby kierowcy Sąd zauważa, że licencja na wykonywanie transportu drogowego taksówką udzielana jest przedsiębiorcy na określony pojazd i obszar (por. art. 6 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym). W konsekwencji licencja dotyczy zarówno określonego podmiotu (przedsiębiorcy), jak i przedmiotu (określonego pojazdu i obszaru). Tym samym nie było przeszkód prawnych aby obowiązek posiadania identyfikatorów został wprowadzony aktem prawa miejscowego. Według bowiem art. 2 pkt 43 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, taksówka oznacza pojazd samochodowy, odpowiednio wyposażony i oznaczony, przeznaczony do przewozu osób w liczbie nie większej niż 9 łącznie z kierowcą oraz ich bagażu podręcznego za ustaloną na podstawie taksometru opłatą. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. sygn. akt VI SA/Wa 1436/13, z dnia 17 października 2013 r.)

Przekładając powyższe na okoliczności rozpoznawanej sprawy, nie można mieć wątpliwości, iż w dacie czynu zarzucanego obwinionemu, na terenie (...) W. obowiązywały przepisy porządkowe, do których odwołuje się art. 54 kw, i do których nie zastosował się obwiniony. Przepisy ten stanowi § 1 pkt 1 Uchwały nr LXXXV/2184/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie dodatkowych oznaczeń taksówek. Przepis ten wprowadza obowiązek stosowania się w odniesieniu do taksówek, wykonujących przewozy na podstawie licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką udzielonych przez Prezydenta (...) W., oznaczeń określonych w załączniku do uchwały. Na mocy § 7 Załącznika do tej Uchwały jednym z takich obowiązkowych oznaczeń jest identyfikator kierowcy taksówki, który powinien być umieszczony wewnątrz pojazdu, na desce rozdzielczej - w miejscu widocznym dla pasażera. Identyfikator kierowcy taksówki powinien być zgodny ze wzorem § 1 pkt 2 Zarządzenia nr 6537/2014 Prezydenta (...) W. z dnia 1 września 2014 r. w sprawie określenia wzoru tabliczki informacyjnej opatrzonej hologramem i identyfikatora taksówki opatrzonego hologramem wraz załącznikiem nr 2 do w/w Zarządzenia. Obwiniony w dniu 11 marca 2016 r. takim identyfikatorem, umieszczonym na desce rozdzielczej taksówki nie dysponował. Właściwe i jednolite oznakowanie taksówek ma istotny wpływ na porządek publiczny, albowiem w dużym stopniu zapobiega to prowadzeniu działalności przez osoby nie posiadających odpowiednich uprawnień. W konsekwencji konsumenci korzystający z usług odpłatnego przewozu osób mogą sprawdzić, czy kierowca taksówki, z której korzystają to osoba uprawniona do wykonywania takich reglamentowanych usług.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią, nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. Sąd nie stwierdził aby istniały jakiegokolwiek okoliczności, które uniemożliwiłyby obwinionemu zapoznanie się z obowiązującymi przepisami prawa miejscowego, w zakresie oznaczenia taksówek i wyrobieniu właściwego identyfikatora kierowcy zwłaszcza, że jest to bezpłatne. Biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego, Sąd nie miał wątpliwości odnośnie popełnienia przez obwinionego zarzucanego mu czynu i wymierzył za to karę grzywny w wysokości 250 złotych. Sąd, wymierzając karę kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny w wymiarze 250 złotych jest adekwatna do stopnia zawinienia

i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. W ocenie Sądu, orzeczona kara grzywny spełni przy tym swoje cele w zakresie prewencji szczególnej. Stanowić ona, bowiem będzie dla obwinionego wystarczającą dolegliwość i jednocześnie – uświadomi mu naganność jego zachowania. Pełnić będzie także funkcję ostrzegawczą i hamującą przed podejmowaniem w przyszłości działań naruszających porządek prawny. Kara orzeczona wobec obwinionego, czynić będzie przy tym zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, jednocześnie unaoczniając społeczeństwu nieuchronność represji karnej w przypadku podjęcia zachowania niezgodnego z obowiązującymi normami prawnymi. Tym samym kara ta właściwie zrealizuje cele w zakresie prewencji ogólnej.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).